

Biblioxornal

B O L E T Í N D O E Q U I P O D A B I B L I O T E C A

Vacacións lectoras

Adeus clases, adeus exames, adeus instituto! Acaba de comezar o verán e con el as merecidas vacacións. É tempo de descanso, de lecer. A biblioteca tamén descansa mais as lecturas e os lectores non teñen vacacións, ao contrario: canto máis tempo libre teñamos mellor poderemos gozar, sen ataduras nin obrigas, das lecturas que temos apartadas, que en verdade desexamos... Agora xa non valen as escusas e se non tes claro o que podes ler aquí presentamos unha pequena mostra, hai libros axeitados para todas as idades e todos os gustos, busca o teu e déixate levar. Ánimo, Boas Vacacións (e se son lectoras aínda mellores)!

MARIÑO ALFONSO, XURXO, **Os dados do reloxeiro**. Ciencia amena para mentes inquietas, ilustracións de Xosé Lois González (O Carrabouxo), Consello da Cultura Galega, 2005.

Interesante colección de reflexións persoais, nas que teremos a ocasión de ver reflectidas moitas cuestións propias da vida común, tratadas dende unha óptica científica. Xurxo Mariño logra poñer os coñecementos ao alcance de cadaquén empregando palabras cotiás sen que por iso baixe o rigor científico. Os artigos son de lectura fácil, podendo elixir a orde de lectura que cada quen estime oportuno.

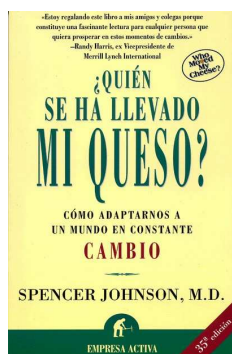
MARIÑO ALFONSO, XURXO, **Po de estrelas**. Novas receitas científicas de *Os dados do reloxeiro*, ilustracións de Santy Gutiérrez e infografías de Manuela Mariño, Consello da Cultura Galega, 2007.

"A maioría dos átomos do teu corpo créanse no corazón das supernovas, as explosións coas que rematan a súa vida moitas estrelas. De aí vimos todos: somos, literalmente po de estrelas"

Outra nova entrega de artigos na que se demostra que a comprensión do mundo que nos rodea e a mellor maneira de loitar contra a credulidade e o fanatismo. So se necesita elixir por onde comezar a lectura dos artigos.

SETTERFIELD, DIANE, **El cuento número trece**, Debolsillo, 2009.

Un libro que entre mentiras, recordos e imaxinación tece a vida da señora Winter, unha famosa novelista, xa moi entrada en anos que pide axuda a Margaret para contar por fin a historia de seu misterioso pasado. Bastante ben escrita, aínda que quizais de desenvolvemento algo lento.

SPENCER JOHNSON M.D., **¿Quién se ha llevado mi queso?**, Empresa Activa, 2009

Comeza o autor explicando como as personaxes do conto representan unha parte da nosa personalidade.

Nunha reunión de antigos amigos, todos contan os cambios sufridos na vida ata ese día. Un deles explícalles que a su vida comezou a funcionar mellor a partires dun conto que lle cambiou a vida, no que os protagonistas eran dous ratos e dous liliputienses que amosaban actitudes ben distintas fronte ao perigo e aos cambios.

LEROUX, GASTON, **O misterio do cuarto amarelo**, Edicións Xerais de Galicia, 1986

Unha das máis importantes novelas de misterio clásicas. Hai que descubrir como un asasino abandona o lugar do seu crime... mais ao descubrir o delito o recinto está hermeticamente pechado. O argumento xira ao redor dos sucesivos descubrimentos de Rouletabille, o xornalista-detective que estudia o caso, e nel combínase a claridade expositiva, propia dunha reportaxe periodística, con certas pinceladas de afectividade e nostalgia.

SIERRA I FABRA JORDI, **Soidades de Ana**, Galaxia, 2007

Un tema de actualidade.

Chamábase Ana, pero agora xa só é un recordo. Un aborto mal practicado no seu corpo de adolescente embarazada acabou con ela. No silencio da ausencia, a súa irmá intenta reconstruír os últimos días de Ana, cando, abandonada por todos, se ve obrigada a vivir as súas máis fondas soidades.

SIERRA I FABRA JORDI, **97 formas de decir te quiero**, Bruño, 2003

Un mozo séntase, sen motivo aparente, nun parque, unha tarde calquera dun día calquera. Nese momento, unha rapaza acércase e cóntalle unha sorprendente historia : os dous coñecéranse anos atrás, noutra vida, e quedaron en verse alí, reencarnados noutros corpos, aquel día, a esa mesma hora. Ela lémbrese de todo. El non, mais, de feito, alí está, sen saber por qué. Existen as reencarnacións?, É certa a historia dos dous mozos que morreron anos atrás? Moitas preguntas, e unha novela que nos invita a seguir lendo para saber a verdade... (se a verdade existe).

GALLEGO GARCÍA, LAURA, **El coleccionista de relojes extraordinarios**, Barco de Vapor, 2004

Jonathan e a súa familia visitan un museo de reloxos, propiedade dun misterioso marqués. Cando entran no cuarto dos reloxos Extraordinarios, a pesar das advertencias, a madrastra de Jonathan toca un deles e a súa alma queda atrapada no seu interior. O marqués dille a Jonathan que só ten doce horas antes de que o reloxo devore a alma da súa madrastra e que só co fabuloso reloxo Deveraux logrará salvala. O tal reloxo está nalgún lugar da Cidade Antiga, ao outro lado do río, así que Jonathan emprende una busca desesperada que o levará á extraordinaria Cidade Oculta, a outra cara da Cidade Antiga, alí coñecerá a seres sorprendentes e deberá desvelar os seus misterios e aprender as súas normas se quere saír con vida...

FRANÇOIS BÉGAUDEAU
A classe

BÉGAUDEAU, FRANÇOIS, **A clase**, Edicións Xerais de Galicia, 2009.

Impactante relato da vida nunha clase multicultural dun centro educativo da bisbarra de París, con todas as tensións entre profesores e alumnos, que en certa maneira traducen o conflito entre ricos e pobres, entre aqueles que posúen o saber e aqueles que non o teñen. Captando diferentes escenas e conflitos co alumnado e cos seus colegas, coma se fose unha cámara, François Bégaudeau constrúe en **A clase** unha crónica do seu labor como profesor, engadindo as súas propias dúbidas e poñendo de manifesto as dificultades que xorden nas aulas, nos claustros, entre os adolescentes e tamén entre os adultos.

A película homónima obtivo a Palma de Ouro do Festival de Cannes 2008.

GIORDANO, PAOLO, **La soledad de los números primos**, Salamandra, 2009

Obra galardoada co premio Strega 2008.

Nunha clase de primeiro curso Mattia estudara que entre os números primos hai algúns aínda máis especiais. Son os chamados números primos xemelgos: parellas de números primos que están xuntos ou case xuntos, pois entre eles media sempre un número par que impide que se toquen de verdade. Mattia pensaba que Alice e el eran así, dous curmáns xemelgos, sós e perdidos, xuntos pero non o bastante para tocarse de verdade.

Esta bela metáfora é a clave da dolorosa e conmovedora historia de Alice e Mattia.

LARSSON, STIEG, **La reina en el palacio de las corrientes del aire**, Destino, 2009

Última entrega da triloxía **Millenium**. Salander pensa vingarse do home e das institucións que tentaron matala. Despois de recibir unha bala na cabeza, está baixo unha estrita vixilancia en Coidados Intensivos, e enfrontarase a un xuízo por tres asasinatos cando reciba a alta. Coa colaboración do xornalista Mikael Blomkvist e os investigadores da revista *Millenium*, Salander deberá probar a súa inocencia e identificar e denunciar aos políticos corruptos que n permitiron que os débiles foran vítimas de abusos e violencia. Salander, antes vítima, está preparada para devolver os golpes.

FERNÁNDEZ PAZ, AGUSTÍN, **Lúa do Senegal**, Edicións Xerais de Galicia, 2009

A última obra do Premio Nacional de Literatura Infantil e Xuvenil 2008.

Khoedi, unha nena senegalesa de dez anos chegada a Vigo presenta a dor do desarraigo dos inmigrantes en Galicia. Neste "país das ausencias" todo parece distinto, o único igual é a lúa que brilla pola noite, ela marca o paso do tempo e o ritmo da narración, ela conecta a realidade africana deixada e a realidade viguesa atopada.

ÚLTIMA HORA: acaban de concederlle o Príncipe de Asturias das Letras ao albanés Ismail Kadaré, moitas das súas obras están traducidas ao castelán e son boas lecturas para o verán: **Tres cantos fúnebres por Kosovo, El año negro, Abril quebrado, El palacio de los sueños, Crónica de piedra...**

PREMIOS DO CONCURSO “CÓNTANOS O TEU AMOR”

• 1º premio:

CARTA PARA TI

La estupidez es mi guía desde que te vi por primera vez. Ya no sé lo que debía hacer. Ya no entiendo lo que debía entender. Sólo sé y entiendo lo que siento por ti, el significado de tus palabras, la dulzura de tus caricias y el amor de tus besos.

Siempre te vi inalcanzable. Nunca pensé que podría volar en el mismo cielo que tú, pero tu magia hizo crecer mis alas, y ahora volamos juntos, con las manos entrelazadas buscando el ocaso.

Que le voy a hacer... si mis pensamientos se dirigen hacia ti cada día. Eres mi palacio de cristal, mi torre de marfil, mi refugio de un mundo real, mi sueño y mi realidad.

Ya no encajo en ningún sitio. Ya no encuentro el camino. Me he perdido en la senda, y mi mapa eres tú. Ya no quiero pensar ni imaginar, ahora lo entiendo. Sólo quiero escuchar el murmullo que el viento trae: tus palabras. También escuchar tu risa, y conocer tus ideas y pensamientos, tus deseos y sueños, tus alegrías y tristezas, tu valentía y tu miedo.

Que le voy a hacer... la vida es así. Conocí el amor cuando por ti lo sentí, y te doy gracias por existir, por llenar de luz mis días. Quiero compartir contigo las infinitas estrellas, la profundidad del océano y la inmensidad del universo, y que encontremos la franja que separa la luz de la oscuridad, la alegría de la tristeza, las lágrimas de las sonrisas y lo bueno de lo malo, los dos juntos.

Si te digo la verdad, dicha más grande yo nunca soñé, y estupidez más tonta nunca imaginé, pero como bien sabemos tú y yo, esto es AMOR, Amor, amor...

María Cabaleiro Alfaya, 4º ESO B

• Accésit:

LEMBRANZA

Lembro

*un soño esquecido
entre a neboenta noite,
entre o tempo eterno,
a soidade,
a desesperanza.*

Gardo,

*unha palabra esmagada
no fondo do meu corazón,
un sentimento vivo e desfeito.
teño saudade dos recordos
daquel tempo onde as palabras
non se perdían entre a brétema escura
da miña murcha ilusión.*

Sinto,

terte querido tanto.

...

Cando miro ós teus ollos,

*quero chegar máis preto aínda,
de onde a vista poida camiñar,
quero chegar á tristura do teu ollar,
aínda máis preto,
a vida ardente do teu sorriso,
aínda máis preto,
sentir o paíspito da esperanza,
aínda máis preto,
a través do teu iris contemplar;
a mirada profunda,
a historia inacabada,
o soño fervente,
o camiño da miña vida:
a min mesmo.*

É Son eu así?

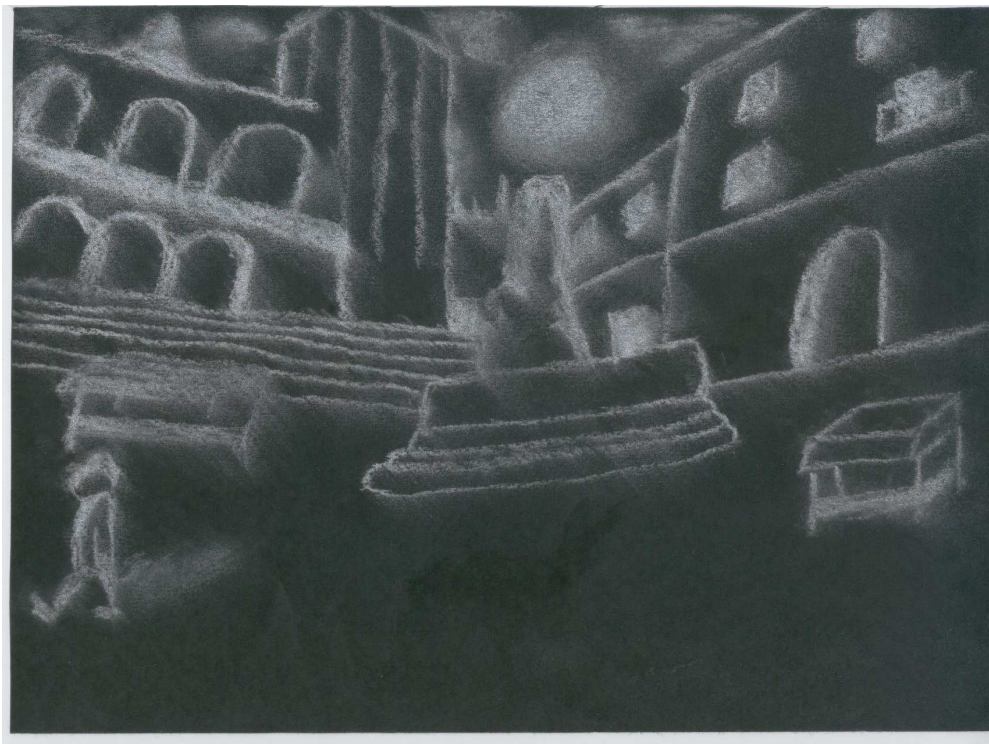
*(Parte da nada e do todo,
un sendeiro perdido,
un intruso no meu propio sentir).
É Son eu o que hai tras de ti?
(un reflexo sobre auga,
un espello tendido á alma,
un amor diáfano)
É Es un soño?
(só o desexo,
a palabra,
a música da esperanza)
...*

*Quero crer na vida,
porque cando pecho os ollos,
aínda escoito o latexo
do soño esvaecido,
da palabra que deixei morrer,
amor perdido entre as sombras da lembranza..*

Brais Martínez Basalo, 3º ESO C

PREMIOS do CONCURSO
“Ilustra as túas lecturas”

- **1º Premio: Abel Costas Verde, 2º ESO C**
Inspirado na páxina 143 de *El herrero de la luna llena* de María Isabel Molina.

- **Accésit: Águeda Bautista Alonso, 4º ESO C,**
Inspirado no poema *Negra sombra que me asombras* de Rosalía de Castro.

**Felicidades a todas/os as/os participantes e premiadas/
os!**